

ZDENKA PERLÍKOVÁ: SOCHAŘ ČENĚK VOSMÍK (1860-1944)

Posudek vedoucího diplomové práce

Čeněk Vosmík patří ve své generaci k představitelům monumentálního sochařství, hlavně v oboru symbolické výzdoby liturgických prostor a pietních míst. Sestavit monografii tohoto sochaře, který se proslavil jen několika svými díly a přitom vytvořil rozsáhlý soubor prací, navíc dnes často obtížně dostupných, je vždy značně obtížným úkolem, s nímž se tu autorka výborně vyrovnala. Tvorbu Čenka Vosmíka přitom zasadila do patřičných širších souvislostí. Předložená práce vystihuje vývoj umělce, a vyzdvihuje jak období jeho novátorství, tak také jeho značné profesionálně-řemeslné kvality, pro něž byl jako sochař později objednavateli často vyhledáván. S ohledem na vývojové hledisko, předložená práce dává stejně místa starším jako pozdějším fázím Vosmíkovy tvorby a života. Upozorňuje také na případy, při nichž se tento sochař tvořící hlavně v kameni osvědčil také jako zdatný řezbář a rovněž modelér plastik realizovaných v kovu, zejména při význačných bustách a náhrobních sochách. Zajímavou součástí práce jsou rovněž místa věnovaná Vosmíkovým modelům a návrhům, mnohdy nerealizovaným.

Autorka pracovala na daném tématu samostatně a její výsledná práce vznikla v časovém rozpětí nutném pro náročnou heuristiku. Text je patřičně strukturován a Vosmíkova tvorba je rozčleněna věcně příhodným způsobem.

Také rozsáhlý soupis Vosmíkovy tvorby, představující třetinu textu předložené objemné práce, je pečlivě a kriticky zpracován, jak je patrné i z jeho rozčlenění, umístějícího zvláště mj. kopie a nezvěstná díla. Soupis doprovází důkladná fotodokumentace, v mnohých případech ojedinělá.

Ještě rozsáhlejší rozbor by snad zasluhovalo rané mistrovské dílo Zavrženec, právem označené za příklad sochařových snah ve směru dobově aktuálního naturalismu, jež však zároveň rámcově odpovídalo vzorům z antického monumentálního sochařství.

K debatě při obhajobě práce lze navrhnout jako téma otázku, proč většina Vosmíkových prací vznikla, tak či onak, pro exteriér nebo interiér architektury, nebo pro náhrobky opět ve spojení s architekturou. Je zřejmé, že vícepohledovou sochu dovedl vytvořit a proto se nabízí otázka, proč se tento sochař více neprosadil při různých úkolech tohoto druhu, od konce 19. století v českém prostředí už častých. Souviselo to hlavně se „specializací“ jeho dílny a s jeho převažující klientelou?

Předloženou práci plně doporučuji k obhajobě.

Prof. PhDr. Roman Prahel, CSc.

V Praze 12. 9. 2012